

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 97/2016
29.11.2016.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Гордане Ајншпилер-Поповић и Браниславе Апостоловић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца „АА“ из ..., кога заступа пуномоћник Војин Јовановић, адвокат из ..., против тужених „ББ“ из ..., кога заступа пуномоћник Младен Васић, адвокат из ... и „ВВ“ у стечају из ..., ради побијања правних радњи стечајног дужника, вредност предмета спора 165.153.544,13 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж. бр.7000/15 од 14.01.2016.године, у седници већа одржаној дана 29.11.2016.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца „АА“ из ... изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж. бр.7000/15 од 14.01.2016.године.

ОДБИЈА СЕ захтев првотуженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Првостепеном пресудом Привредног суда у Лесковцу П бр. 1261/13 од 23.03.2015.године, исправљеном решењима истога суда од 25.09.2015.године и 03.11.2015.године, у ставу првом изреке утврђено је да радња пропуштања подношења жалбе од стране друготуженог на решење Општинског суда у Врању И бр. 1013/09 од 28.09.2009.године, нема правно дејство према стечајној маси стечајног дужника „ВВ“ у стечају из .... Ставом другим изреке утврђено је да радња пропуштања подношења жалбе од стране друготуженог на решење Општинског суда у Врању И бр. 1013/09 од 29.09.2009.године нема правно дејство према стечајној маси стечајног дужника „ВВ“ у стечају из ... Ставом трећим изреке утврђено је да су без правног дејства на све повериоце стечајног дужника „ВВ“ у стечају из ... решење Општинског суда у Врању И бр. 1013/09 од 28.09.2009.године којим су непокретности стечајног дужника досуђене у својину „ББ“ из ... и решење Општинског суда у Врању И бр. 1013/09 од 29.09.2009.године којим су исте непокретности предате у својину „ББ“ .... Ставом четвртим изреке, обавезан је првотужени да у стечајну масу стечајног дужника – друготуженог врати имовинску корист добијену на основу побијане правне радње у износу од 165.153.544,13 динара са законском затезном каматом од 23.03.2015.године до

исплате. Ставом петим изреке, обавезан је првотужени да тужиоцу плати трошкове спора у износу од 2.420.000,00 динара.

Привредни апелациони суд је побијаном пресудом Пж. бр.7000/15 од 14.01.2016.године, преиначио првостепену пресуду, те је у ставовима првом, другом, трећем и четвртом изреке у целости одбио тужбени захтев тужиоца, те ставом петим обавезао тужиоца да првотуженом исплати износ од 1.807.500,00 динара на име трошкова поступка, а ставом шестим тужиоца да друготуженом исплати износ од 195.000,00 динара на име трошкова парничног поступка.

Против другостепене пресуде благовремену и дозвољену ревизију изјавио је тужилац због битних повреда одредаба парничног поступка учињених у другостепеном поступку, погрешне примене материјалног права, те погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у другостепеном поступку.

Првотужени је поднео одговор на ревизију. Предложио је одбијање ревизије и обавезивање тужиоца на накнаду трошкова одговора на ревизију које је определио.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14) који се у конкретном случају примењује на основу члана 506. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11) и члана 23. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 55/14) и одлучио да ревизија тужиоца није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Неоснован је ревизијски навод да је другостепени суд погрешно применио одредбу члана 394. став 1. тачка 4. ЗПП, обзиром да је другостепена пресуда управо заснована на чињеничном стању утврђеном у току првостепеног поступка, али је првостепена пресуда преиначена јер је на утврђено чињенично стање погрешно примењено материјално право од стране првостепеног суда, те је стога неоснован и ревизијски навод о погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању у другостепеном поступку.

Према утврђеном чињеничним стању, првотужени је 12.06.2009.године поднео Општинском суду у Врању предлог за извршење, ради наплате потраживања од друготуженог, које је засновано на правноснажној и извршној арбитражној одлуци Спољнотрговинске арбитраже при Привредној комори Србије, а ради наплате новчаног потраживања са каматом и трошковима поступка. Решењем истога суда И бр. 1013/09 од 12.06.2009.године одређено је предложено извршење на непокретностима извршног дужника уписаним у лист непокретности број ... КО ..., забележбом решења о извршењу код Службе за катастар непокретности у ..., утврђивањем вредности, продајом непокретности и намирењем повериоца из износа добијеног продајом. Служба за катастар непокретности је извршила упис забележбе решења о извршењу дана 22.06.2009.године, а у извршном поступку решењима, чије се правно дејство побија тужбом, И бр. 1013/09 од 28.09.2009.године и 29.09.2009.године првотуженом су досуђене и предате непокретности извршног дужника, који

против наведених решења није изјавио жалбу, али је по жалби овде тужиоца поднетој против решења извршног суда од 29.09.2009.године Окружни суд у Врању решењем Гж 1753/09 од 19.10.2009.године првостепено решење потврдио, а жалбу тужиоца одбио. Над друготуженим је решењем Трговинског суда у Лесковцу Ст 299/09 од 10.12.2009.године отворен стечајни поступак.

Код овако утврђених чињеница првостепени суд је усвојио тужбени захтев, закључујући да су испуњени услови за побијање правних радњи извршног, односно стечајног дужника, овде друготуженог применом члана 98, 99, 100 и 101. Закона о стечајном поступку, јер се пропуштање правне радње од стране друготуженог догодило у последња три месеца пре подношења предлога за покретање стечајног поступка, који је предлог поднет 28.07.2009.године, да је првотуженом извршено намирење потраживања када је друготужени био неспособан за плаћање, што је првотуженом било познато, односно није могло остати непознато, јер је друготужени био у вишемесечној блокади, чиме је првотуженом омогућено намирење потраживања, а онемогућено намирење свих осталих поверилаца сада стечајног дужника, овде друготуженог. Стога је утврдио да радња пропуштања улагања жалбе друготуженог нема правно дејство према стечајној маси, па самим тим ни решења о извршењу којима су првотуженом досуђене и предате непокретности друготуженог уз обавезивање првотуженог да у стечајну масу врати имовинску корист стечану на основу побијаних правних радњи.

Супротно становишту првостепеног суда, правилан је закључак другостепеног суда да нису испуњени услови за усвајање тужбеног захтева заснован на побијању правне радње, односно пропуштању правне радње од стране друготуженог јер нису испуњени услови из члана 98. и 99. Закона о стечајном поступку, да би се у складу са наведеним законским одредбама успело у парници по тужби за побијање правних радњи уобичајеног намирења. Ово са разлога што је предмет побијања пропуштање друготуженог да изјави жалбе против извршних решења Општинског суда у Врању И бр. 1013/09 од 28.09.2009.године и 29.09.2009.године. Успешност побијања подразумева да би изјављивање жалбе против наведених решења резултирало усвајањем жалбе. Међутим, према одредби члана 126. став 6. тада важећег Закона о извршном поступку решење о досуђењу непокретности није се могло побијати посебном жалбом, већ су се у жалби на решење о предаји непокретности могли истицати разлози који се односе на досуђење непокретности. Решење о предаји непокретности иако није било предмет преиспитивања по жалби друготуженог било је предмет преиспитивања од стране другостепеног суда по жалби овде тужиоца, те је правилност и законитост тог решења била предмет оцене другостепеног суда, тако што је решење потврђено.

Поред наведеног, на основу решења о извршењу И бр. 1013/09 од 12.06.2009.године Служба за катастар непокретности уписала је забележбу решења о извршењу дана 22.06.2009.године. Без утицаја је навод ревидента да је наведено решење Службе за катастар непокретности од 22.06.2009.године укинута решењем Републичког геодетског завода и предмет је враћен на нови поступак и одлучивање, јер је то решење донето 02.11.2009.године, када су решења о извршењу од 28.09.2009.године и 29.09.2009.године већ била правноснажна на основу одлуке Окружног суда у Врању Гж бр. 1753/2009 од

19.10.2009.године и предаја је извршена 26.10.2009.године, те би од значаја могле бити само оне чињенице које су постојале и биле релевантне у време доношења наведених решења и које би биле од значаја за евентуално усвајање жалбе против извршних решења. Како су чињенице на које се позива ревидент наступиле након правноснажности и извршења решења које због пропуштања изјављивања жалбе тужилац побија, ревизијски наводи не могу бити од утицаја на другачије пресуђење у предметном спору.

На основу изложеног применом члана 414. ЗПП, Врховни касациони суд је одбио ревизију тужиоца као неосновану и одлучио као у ставу првом изреке ревизијске пресуде.

На основу овлашћења из члана 165. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одбио захтев првотуженог за накнаду трошкова одговора на ревизију, јер се не ради о трошковима неопходним ради вођења парнице у смислу члана 154. ЗПП.

**Председник већа-судија
Бранко Станић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**